

Hindu Organ

VOL. 5. } JAFFNA, WEDNESDAY } கிந்துசுதனம். } கலியுகத்து சகசுசு { NO 24
 ௫-ம்புத்தகம் } JULY 11, 1894 } கடிக்க, குவைர் கடை, } இவக் உச

PUBLISHED EVERY OTHER WEDNESDAY. பகைநதுக்கொருமுறை புதன் கிழமைகளிற் பிரசுரிக்கப்படும்.

WARD AND DAVY.

Chemists, Druggists, Stationers'
 General Merchants & Agents
 Naval Premises
 Jaffna.

JUST UNPACKED.

COLGATES SOAPS.— Rs Cts.
 Sandal wood soap per cake..... 1/50
 Glycerine soap Extra No.—do— /62½
 Turkish Bath Soap...do... .. /35
 Sharp Gothic Clocks Striking14/00
 Regulator Clocks half Striking27/00
 Scotts Emulsion Cod oil } 2/00
 The best flesh producer }
 Cologne water best... ..1/25

TERMS STRICTLY CASH.

For sale ENGLISH-TAMIL Dictionary
 (Revised Edition) Price Re 1/75 each.
 Apply to the Publisher 'H. O.

THE HINDU ORGAN.
 JAFFNA, WEDNESDAY JULY 11, 1894.

THE NEED OF A BANK FOR JAFFNA.

We have ourselves and our local contemporaries have often, during the last two years, referred to the urgent need of a Bank being established here, in the place of the defunct New Oriental Bank. At no time of the year is its want so much felt as during the tobacco season. Tobacco is the staple product of Jaffna and the mainstay of its inhabitants. The annual value of this product grown in Jaffna is more than twenty lakhs of rupees, half of which goes to Travancore in unmanufactured leaves, while the other half is consumed in the Island itself. It was the existence of a Bank here, for about one-third of a century, till its collapse two years ago, that gave stimulus to tobacco cultivation in Jaffna and afforded facilities for the development of this trade. The Jaffna cultivators and merchants now keenly feel the absence of a Bank here, as they have to carry on the cultivation and maintain the trade under very discouraging circumstances. Money is not readily available here for urgent needs. Even the Chetties who are the gainers by the present state of affairs here sometimes feel themselves the need of a Bank. But they manage to raise loans from the Colombo Banks through their Agents there and get them down here by steamer. The "Lady Gordon" has, during the last three months, landed here by every trip specie of the value of several lakhs of rupees, consigned to the Chetties. Steamers from Negapatam and Madras also have brought down large sums of money for them. They now thus monopolise the whole of the banking business here, and trade in Jaffna is practically in their hands. It need hardly be pointed out that this is not at all to the advantage of the people of this Peninsula.

It is not only for the development of the tobacco industry, but also for the general prosperity and convenience of the public that a Bank is urgently needed here. Attempts have been made successively to induce the National Bank and the Bank of Madras to open a branch in Jaffna, but hitherto without success. We have reasons to believe that the Directors of the latter Bank are willing to establish a branch here, but the Government of Madras, without whose sanction they could not do so, have been in their way of coming to our relief. Having branches in Travancore where Jaffna tobacco of the value of more than ten lakhs of rupees is annually imported and sold away, and in the ports of South India where the people of Jaffna have much business transactions, the Bank of Madras is the institution which is best suited to the needs of Jaffna and which will also profit itself considerably by its connection with this District. Beyond the representation made by the merchants in Alleppy interested in the Jaffna tobacco trade, no application has, as far as we are aware, been made from here to open a branch of that Bank in Jaffna. Mr. E. B. Dawson, Inspector of Branches, Bank of Madras, to whom the representation of the Alleppy merchants was made in January last, was of opinion that a separate representation to the Directors of the Bank in Madras, from the leading merchants and residents here, would considerably strengthen their hands in overcoming the opposition of the Indian Government to the establishment a branch here. Let us therefore hope that a proper representation will be sent from Jaffna, without loss of time, to the authorities of the Bank of Madras, inviting them to open a branch of that Bank here.

LOCAL AND GENERAL.

The Weather.—No rain has fallen here, though there have been indications of it since last week. Vegetation looks dry and parched up and cattle suffer greatly from want of pasture. It will also be a bad look-out for the cocoanut planters if the drought were to continue like this for some time longer.

—Mr. J. J. Casie Chitty has resumed work in the Police Courts of Pt. Pedro and Chavakachcheri, after the short leave he has had. The three weeks' rest has done him considerable good.

—Dr. Johnson who has been appointed successor to Dr. Keegel has not arrived here as yet. Dr. Eliatamby continues to act as Assistant Colonial Surgeon, Jaffna.

Fatal Accident.—A boat taking four passengers from Colombur to Poonaryn capsized on the evening of the 9th instant near the mainland. Three of the passengers swam ashore and escaped with their lives, but the fourth, an unfortunate old Brahmin priest who was on his way to celebrate a wedding, found a watery grave. Mr. Constantine, the Police Magistrate, held an inquest on the body of the dead man the next day. On account of his absence from the Police Court all the cases fixed for trial on Tuesday were postponed.

Pilgrimage.—Hundreds of pilgrims have gone from here as usual to the celebrated Shrine at Chidambaram. They are expected to return in the course of the week. There is no fear of cholera being introduced here by them, as South India is now free from this dire epidemic.

The Nainativu Temple.—There have been disputes since of late between some of the Managers of the Temple and the officiating priest. Both parties tried to enlist the sympathy of the Government Agent and the Police Magistrate of Kaitis on their respective sides. Both of the officials, however, declined to interfere but ordered the Headmen to see that there was no breach of the peace. The festival commenced on the 9th instant, and we understand that a new Priest not connected with either party conducted the ceremonies on the opening day of the festival. The case of this Temple affords another instance of the necessity of having some legislation with regard to the management of Hindu Temples and their properties.

—We are glad to learn that the Misses Lietch intend building a Hospital for females at Kocuvil and that a suitable site will be acquired before long.

The Jaffna Sessions.—The second Criminal Sessions of the Supreme Court for the present year will commence on the 27th Instant. The senior Puisne Justice is expected to preside. There are only a very few cases this time on the Calendar. Mr. Justice Laurie will come by steamer south about holding the sessions first in Batticaloa where there are five cases for trial of which two are said to be murder cases, then in Trincomalae where there is only one case, and lastly in Jaffna which he will reach on the 27th instant.

The Registrars of the Supreme Court.—The appointment of Mr. Grenier as Registrar of the Supreme Court and of Messrs Swan and Stork as Deputy Registrars have been confirmed by the Secretary of State. Although Mr. Casie Chitty has not succeeded in getting the Registrarship, we hope the Government have noted his claims and will give him a suitable permanent appointment when an opportunity occurs.

—We are glad to see that Police Constables have been placed at Anaipanthiady and at Nellore. We hope the Assistant Superintendent of Police will spare no efforts to put down the growing rowdyism and lawlessness in the place.

—Mr. Kumarakulasingha Mudaliyar, the Tamil Interpreter to His Excellency the Governor, is now in Jaffna on leave having come up to celebrate the marriage of his sister with Mr. Muttiah, the Tamil Interpreter of the Supreme Court. Mr. W. G. Valipuram, Chief Clerk of the Water works Colombo, who is the second son of Mr. J. Vallipuram, of Batticaloa and a brother of Mr. G. W. Vallipuram, Superintendent of Minor Roads, Badulla, acts for Kumarakula Singha Mudaliyar.

—We are glad to learn that Mr. D. P. Thamboo, second son of Mr. Proctor Thamboo, has been appointed Broker to Messrs Atkin Spence & Co, in succession to his late father-in-law.

கணபதி துணை.

வாழ்கவந்தணர்வானவரானினம்.....
 வீழ்கதன்புனல்வேந்தனுமோல்குருக...
 ஆழ்கதையெல்லாமரமாமே.....
 குழ்கவையகமுந்தயர்சீர்கவே.....

விளம்பரம்.

புத்தக விளம்பரம்

சுரு	சுரு	சுரு
நன்னூல் விருத்தியுரை.....	2	00
கம்பாலபாடம்.....	6	
உம் ,,	12 1/2	
கும் ,,	25	
சம் ,,	50	
கும் ,,	37 1/2	
மறைசை அந்தாதி உரை.....	25	
ஆத்திரகுடி கொன்றைவேந்தன் உரை.....	6	
சித்தார்த்தப்பிரகாசிகை.....	12 1/2	
பூமிசாத்திரவிளக்கம் 5-ம் தரத்துக்கு.....	15	
சைவதாஷணபிரகாரம்.....	25	
சிவநாமவிளக்கம்.....	5	
ஞானசூக்தி.....	5	
சிவனுர் ஸீதவகு என்னுள் ஸீதவாவுக் கு ஆப்பு.....	5	
(இவை 40 க்கு ௧ ரூபி.)		
* அமெரிக்காவில் இந்துமதம் இங் கிலிகிலும் தமிழிலும், வாங்கிப் பரப் புகிறவர்களுக்கு 25 க்கு.....	40	
50 க்கு.....	65	
100 க்கு.....	80	
பதினெண்புராணங்களிலென்றாகிய சைவபுராணத்தினுள்ள அருச்சு னந்தபரிபாசைய, திறமான வசனா டையில் மொழிபெயர்த்த சித்திரப் பட்ட புத்தகம்.....	20	
(தபாந்தரவெலு வேதகோடுக்கவேண்டும்.)		

விளம்பரம்.

இத்தாற் சகலரும் அறியவேண்டியது இதன் கீழ் கையொப்ப மிகிறவர்களாகிய நாங்கள், 1894(19) ஆனிமீ 9 உ ரொத்தாசி இ. மு. வெ ற்றிவேலுப்பிள்ளை முகநாவில் 8996 இலக்கத்தி ல் முடித்துக் கொண்ட ஒருஸ்பெஷல் அற்றே ணித் தத்துவத்தை அழித்து மேற்படி தத்துவ த்தை விலக்கியும் விலக்கியும் கொண்டோமெ ன்றித்தால் வெளிப்படுத்துகிறோம்.

1894(19) மீராசாகிபு, வெயிலுமுதைய. ஆடிமீ 11 உ அ. மீராசுண்டி.

கையொப்பவரவு.

சுரு	சுரு	சுரு
B.S. சம்பந்தப்பிள்ளை.....(நற்கூன்).....	௨	00
RM. PV. RM. அளகப்பசெட்டியார்.....	௬	00
(தைப்பிங்).....	௬	00
கோப்பாய் தெற்கு வித்தியாசலா.....	௨	௫0
ச. வல்லியுரம்பிள்ளை.....(திருநெல்வேலி).....	௬	௫0
மா. வெற்றிவேற்பிள்ளை.....(கொட்டடி).....	௬	௫0
க. கதிர்காமத்தம்பி.....(மட்டக்களப்பு).....	௨	00
M. கணபதிப்பிள்ளை.....(முல்லைத்தீவு).....	௨	00
சி. வை. இளைபதம்பிப்பிள்ளை.....(நற்கூன்).....	௬	௫0
A.S. சந்திரசேகரர்.....(கண்டி).....	௬	௫0
V. சித்திரபூபாலப்பிள்ளை.....(திரிகோணமலை).....	௬	௫0
த. கைலாசப்பிள்ளை.....(முல்லைத்தீவு).....	௬	00
V. வல்லியுரம்பி.....(Dedrocy).....	௨	00
R. சிவசுப்பிரமணியர்.....(யாழ். கோடு).....	௬	00
A.D. அரங்கநாதன்.....(பழைய).....	௬	௫0
இ. சுவாமிநாதப்பிள்ளை.....(கன்னடம்).....	௬	௫0
A. சுப்பையா.....(மாணியப்பாய்).....	௬	௫0
B.S. சம்பந்தப்பிள்ளை.....(நற்கூன்).....	௨	00
S. ஆறமுத்தப்பிள்ளை.....(மாத்தளை).....	௨	00
R. முத்துக்கேசவரம்பன் கணக்கப்பிள்ளை.....	௨	00
(மாத்தளை).....	௨	00
வை. சின்னத்தம்பி உடையார்.....(தெல்லிப்ப).....	௬	00
S. முத்துக்குமாரு.....(திரிகோணமலை).....	௨	00
மா. சுப்பையா.....(விண்டலா).....	௨	00
V. விசுவநாதர்.....(அனுக்கலா).....	௬	00
S. அப்பாக்குடிமுத்துப்பிள்ளை.....(மட்டக்களப்பு).....	௬	00
V. சின்னத்தம்பி.....(புலாவை).....	௨	00
செ. சோமசுந்தர ஜயர்.....(ஆவாங்கால்).....	௬	00
G. சிவப்பிரகாசர்.....(கொழும்பு).....	௬	00
C. சின்னப்ப.....(அப்புத்தளை).....	௨	00

இந்துசாதனம்.

யாழ்ப்பாணம்: சய ௫9 ஆனிமீ ௨௬௨.
 கிரகங்களும் மனுஷரும்.
 (0-ம் பக்கத்தொடர்.)
 இனிச் சூரியாதி கிரகங்களின் காமாந்தரங்களைக் கொண்டு அவற்றின் குணத் தொழில்களை ஆராய்வாம்.

சூரியனுக்கு அண்டமே பரமம். அருக்கன், சவிதா, ஜக சக்யா- மார்த்தாண்டம், இரணியசுருப்பன் முதலிய ன பரியாயப் பெயர்களாம். அண்டமேனியென்ப தும்பியுமிருந்தல் அண்டங்கொல்லாம் பிறத்தந்தி டமாயுள்ளது என்பும் பொருள் தருவது. ஐரோப்பிய சாஸ்திரியும் பிப்பிய சூரியபிண்டத்திற்குறித்த விழித்த ஒரு கூறு என்பார். எனவே அண்டமேனியெ ன்றும் பெயரும் இவ்வண்டங்களுக்கெல்லாம் சூ ரியன் மாதாவென்றான். மாதாவாகவே சராசரங் களுக்கும் தனக்கெனியெய சம்பந்தமுடையது இன் றுணன்றே. அருக்கன் என்னும் பெயர் சராசரங் களால் விரும்பப்படுவான் என்னும் பொருள் தருவது. (புதித்தல் விருத்தியுள் என்னும் பொருள் தரும் அர்ச் சென்னும் தத்துவியுள் என்னும் பெயர் தரும் அர்ச் சூருக்கன் என்பது தத்துவம்) விருத்தியுள்ளவன் என வே சூரியன் சராசரமாகிய வியாபாரத்திற்கு இன்றி யமையாத பெருபகா முடையானுள்ளான். சவிதா என்பது தயிலெழுப்புநீர்வான் என்னும் பொருள் தரு வது. இப்பெயரால் சூரியன் சராசரங்களுக்குச் செ ய்யும் தினசருமமும், உறங்குவதுபோலும் சாக்காடுற ங்கி-விழிப்பதுபோலும் பிறப்பு' என்றபடி இந்த ச ராசரங்களை மீளப் பிறக்கும்படி இறப்பாகிய நித்திரையினின்றும் எழும்புதலாகிய புனரீச்சுணைசருமமும், பிராயங்க்கீழேயும் சராசரங்கள் ஒருங்கே குறிக்குத லாகிய மகாநித்திரையினின்றும் அவற்றைப் பிரேரிப் பதாகிய புனரீச் சிருஷ்டிப் பிராரம்ப சருமமும் செய் தலுடையான் என்பது விளக்கும்.

சகசக்யா என்னும் பெயர் உலகத்துக்குக் கண்ணா வான் சூரியன் என்பதை இனிது விளக்குகின்றது. அவ ளின்மேல், சயாதீன் என்றகங்கிக்கும் மனுஷரும் ஏனைய கண்ணுடைய சரங்க்களும் தமது கண்ணாற் பய ன்பெறுதல் இல்லையாமன்றே.

மார்த்தாண்டம் என்னும் காமம் நசித்த பிரமாண்ட த்தை மீளத் தோற்றுவிப்பவன் என்னும் பொருள் த ருவது. (மிருத் என்பது அழித்த பொருளது. அன் டம் என்பது பிரமாண்டமும் அதன் கூறுமாம்.) ஆ கவே பிரளய முடிவில் பிரமாண்டத்தை மீளவும் தோ ற்றுவிப்பது சூரியனேயாம். அதமாதிரிமாத உலகத் திலே கணத்தோறும் மாளுகின்றவர்களது தேகத்தை யெல்லாம் குக்குமருபமாகி வாங்கி வைத்தி ருந்து அவ்வயிகள் மீண்டு வரும்போது கொடுப்பதும் சூரியனேயாம். அதுபற்றியும் மார்த்தாண்டம் எனப் படுவது. உலகத்திலே அச்சுணர் முதலியோரால் தின காலமும் செய்யப்படுகின்ற அருக்கியமும், அந்தியெஷ்டி க்காலத்தே செய்யப்படுகின்ற சூரியஸ்வல முதலியனவும் இது குறித்தனவேயாம். மண்ணினுள்ளே புதைத்தவித் தக்களை அங்கே நசித்தப்போகாதகாந்து அதனிடத் திருந்து முனையை வெளியே அங்குரியித் தெழும்புமா டு செய்யவனும், உதார்த்தினுள்ளே அதுணர்ரும் கரு ப்பையிலே விழித்த கக்கிலாண்டத்தை அங்கே கசித் தோழித்து போகாத காந்து அதனிடத்தே தேகத் தைத் தோற்றி வளர்த்து வெளியே கொண்டுபோவ வனும் சூரியனாகலாம் மார்த்தாண்டம் என்னும் பெ யர் பிரத்தியக்ஷமாசுப் பவிப்பது காண்க.

இரணியசுருப்பன் என்னும் பெயர் குக்குமசுரீர்த் தைக் கர்ப்பத்திலே அடக்கிவைக்க என்னும் பொரு ள் தருவது. சராசரங்களினது தேகத்தை அந்திய காலத்தே அபசரித்து வைத்து அவை மீண்டு வரும் போது கொடுப்பது சூரியனாகலின் அப்பெயர் அவனு க்கு வாய்த்தது.

இப்பெயர்க்கையெல்லாம் பூர்வகாலத்தே சூரியனு க்கு இட்டு வழங்கி வந்த மகானாகிகள் சூரியனு டைய குணத் தொழில் யாவற்றையும் கரதலாத அவ ட்பெலால் செய்வது யுணர்ந்தவர்கள் என்பதை அவ ட்களிடே வழங்கி வந்த பெயர்கள்தாமே கட்டுகின்ற ன. அந்தப் பெயர் வந்த காரணத்தை ஆராயும் போதெல்லாம் விவேகிகள் அம்மகானாகிகளுடைய ஆழித்த அறிவைக் குறித்து அபிசயித் தாணத்தொழ் படு சோரியாசிற்ப்பென்றால் அவர் கூறிய துலைப் பெயர்யெனப் போகா!

இந்துமதம்.

விவேகாந்தசுவாமிகள் அமெரிக்காவிலே கூடிய சர்வசமய மகாசபையிலே செய்த பிரசங்க வாயிலாக க் கூறிய விஷயங்கள் வருமாறு:—

இந்துணைக்காலமெனச் சரித்திரக்களாற் றருவிய ன்விடப்பட்டாத பூர்வகாலத்தொட்டுள்ள மதங்கள் உல கில் ழுண்டறையாம். அவை இந்துமதம் சோரால்திரி யம் என்னும் பாரசிகமதம் யூதமதம் என்பன. இம் மதங்களெல்லாம் பரமதங்களது பெரும் கொடும் போர்முனையிலே தாக்குண்டு தாக்கிய மதங்களெ ல்லாம் விழித்தொழியத் தாம் விழாத நிலைநிறுத்தித் தம து அகத்தள்ள வலிமை இதுவென இனிது விளக்கு வனவாகும்.

ஆயினும் யூதமதம் தன்னையெதிர்த்த தனது புத்தி ரியும் ஒன்றுசெறிப்போரடி எல்லாம் வென்றியாற் க வறு மியல்பினுமாகிய கிறிஸ்தமதத்தை ஆசமனம் பண்ணிக்கொள்ளுதற்கு வலியிலதாய்த் தான் பிறத்த னாட்டை விட்டோட்டப்படுவதாயிற்று.

பாரசிகமதமும் தன்னை ஆதரித்த பலகோடி சனங் கையெல்லாம் மானக்கொடுத்திப்போது ஒரிலக்ஷ சன ங்கள் கையில்யாத்திரமே ஆதரம் பெறுவதாயிற்று. இனி ஒன்றன்பின்னொன்றாய்ப் பல மதங்கள் இந்தி யாவிலே காலத்தோறும் மெழுந்து வைதிகசமயமாகிய இந்துமதத்தை வேரோடு அகசுப்பனபெலாவும் இந் தமதம் அகசுவதுபோலவும் தோன்றியும், அது, யூகம் பத்தாற் கலக்குண்ட சமுத்திரக்கரைநீர் பின்வாங்கி ரின்ற பின்னர் ஒங்கிப் பிரவாகித்து இடெழுந்து அ ருங்கித் தற்கரை கொண்டதபோல அம்மதங்களை இலா மம் சோஷித்துத் தன்மயமாக்கித் தன் அகண்டாகா ரத்துள்ளே யடக்கிக்கொண்டது.

ஐரோப்பிய சாஸ்திரிகள் நவீனமாகக் கண்ணெர்ந் தோமென்று கூறும் தத்துவங்களெல்லாம் தனது பிரதிவீம்பமேயன்றி மந்தந் நெணும்பு. யடக்கிந்ற்கு ம் ஆறும் வித்தியாசாஸ்திரியே சொல்லப்படும் பர மோன்றதசாசகாலமும் சைனருள்ளே ஒருகாரர் கூ றும் கிரீச்சுவாதமுமாகியாக, விக்கிரகாராதீனையெ ப்பற்றிய இழித்த கோள்களும். என்னையும்கோடி தே கதாபிமானமும் அந்தமாகத் தனித்தனியெல்லாம் இ ர்துமதத்திலும் இடம் பெறுவனவாயின, வரும்.

விவமயம்
 வைதிகசைவசுத்தாந்துவித
 சைவசித்தாந்தசமயம்.
 (கை-ம் பக்கத்தொடர்.)

௩௮. ஒவ்வோரிடத்திலே ஒவ்வோர்காலத்திலே எ னியினவும் வலியுடையவாயவை தத்தமகிரகத்திலே இ டுத்துசமயகோக்கி முறைதேய வலியுடைய எரியினவு மாய்ப்போம். அதனால் அவ்வவைகள் தத்தமிடத்தில் லலியனவையொமென்பது லொளிக வைதிகம் களிற் காண்டலினால், வேதவழிகளைச் சார்ந்த ஸ்மிருதிகளி னும் வேதாந்தத்தையொட்டிய ஆகமங்கள் சிறந்தன வேணும், இடத்துசமயகோக்கி வேதாசம கம்ம சாயி யத்தினால் வலியுடையவாயின. இதுவே ஶ்ரீரத்தனவான் மையிலலாத, குச்சுத்ததை ஆகமங்களிலும் ஸ்மிருதி கருதிகள் சிறந்தனவேன்று கூறிந்றவேயென்று வாய் ப்பறையணைந்தும், ஆகமங்கள் அங்கமும் கருதிலி ருதிகளை நித்தித்தனவேன்று வாய்ப்பறையணைந்தும் துவித்தலே துணைமாம். சிறுமுனை ஒருந் தகத்தி னாலே கிளியி எறியத்தக்கவிடத்து, கத்தினும் மிக் கவலிமையும் கூர்மையும் கொண்ட குடாரம் கொண்டு தறிக்வேண்டியதின்றும் என்பதைவும், சிறுநாசிக் கெண்வழியே துண்ணிய தூல் செல்லலியைத்தலத்து அந்துலினும் மிக்க வலியுடைய கயிறு ஆண்டுச் செல்ல இயைபுபெறுமகோக்கித் கயிற்றினும் துறு க்துப் பெருமை சாற்றப்படுவென்றும், கயிற்றினு லே செய்ப்படும் எத்தனைப் பெருவேணும் தூலினு லே முடித்தற்கு எத்தனையும் முடியாமையாலாம் எ ன்ப்பதையும் முன்னர்ப்போந்த விஷயங்களிலே இஊச த்துநோக்கி மனச அமைவுபெறல் பெரியோர்க்கமு காம்.

௩௯. கண்மகாண்டமாம் அடிமரம்பற்றி, உபாசனா காண்டமாம் கிளைகள் பரப்பி, வேதாந்த ஞானகண்ண டமாம் உச்சிகண்ணுறும் கணியின் சித்தரந்தசா ரம் பருசு விரும்பிந்ர வேதவிரகத்தை அடி கொடுத்த துறியவரையிலே பெண்கொடும். உச் சியிற் பெற்றபலாதாம் கணிக் அடிமரம்பெற்றுக்கா மென்று அந்நையிலையிறுணித்தவிவோரில்ல. யா துமறியாக் சிறுமுழந்தையைத் தாய்த்தந்தையர் கேர்ந்த நேர்ந்தவாறு யாண்டும் ஶுடிவியையாடிக்கக் கைகாண் னை ஒடித்தக்கொள்ளவொட்டாத அப்பாலின விட் டினுள்ளே தடுத்திப்பேணி வளர்த்தப்பின்னர், அக்குழ ங்கைக்கு அறிவுயிலைவிடமேவிட அஞ்சுணவியுந் தந் தைதாயர் விளக்கிய அறிவொளியால் குறைபாட்டுறைய முன்னையினும் அத்தாய்த்தந்தையால் விட்டினுள் ளே தடுத்திப்பேணிகளாக்கப்படுதலொழிந்து வெளி யில் ஒருவாறு சஞ்சரிக்கத்தொடங்கி, மிகுதியும் முறி ர்ந்த விருந்தாவலையைடைந்தவிடத்து, பாலாவல் தை தருணவல்லையினும் சிறந்து தந்தந்தைதாயரு டைய கட்டுமுற்றும் வீண்கு இன்பமாய்க் சஞ்சரி க்கவும், யாருந்தன்னையவந்தபார்க்கவும், தூரதேசங்க டோறும் யாதிரைசெய்யவும், தனது சத்தருக்களை யும் தன்னிகேகித்தர்பேல வகிகாரஞ்செய்த யாண்டும் இன்பத்தோடு ஒருசுவம்பெறுகின்றன. சிறுமுழந்தையால் காலத்தில் பிறவொருணும் அக்குழந்தையைக் குறிப்பாகக் கிணர்த்தகாலத்தும் தம்முயிரையும் விடத் தக்கவியல்புபுண்ட அத்தாய்த்தந்தையர், குழந்தைப்பரு வங்கி முதிர்ந்தநிலையடைந்தபோது அவன் தன்மோம் மற்றொருவனால் கண்ணுப்புடைப்பட்டவிடத்தும், அவ ன் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தகாலத்திற்போல அவனையுற அத்துணைக் கவலையுறுவ தின்றும், அவன் தன்னை நீதித்தலம் வாயிலாகச் சத் தருவின்றும் பாதகாத்தந்தையன் இடம்பொரு ளேவலாகினைத் தன்னிப் பெற்றுப்பெணிய தாய்த்தந்தையரினும் மிகுதியும் கிணர்ப்பெற்றுமையவனது வினுவென்க. வேதமென்னுக் குழந்தை சிவபிரான ருள்வழிப்போந்த ஸ்மிருதியுள் ஒருமுறைகாலத்தத் து விசர் அதன் மகிமையியல்பிற்ற படித்துப்பெணும் கால் அதற்குநகரல்லாத பிறொருவரும் அதினைப்படி த்து அகன்படிஒருதி அதினைப்பெணுதற்கு உரிமையு றார் அறியலுறார். அவ்வெனம் இஐதாசுபுராணமுறை ஒருகுதலாம் தருணவலையில் டெக்குக்காலத்தத் துவிசரால் ஆராயப்படவும் வேதபாலாவலையில் உரியரல்லொன்ற விடப்பட்ட பிராணம் ஆராய்ப்ப டவும் துருபிரகாரம் பக்குவப்படுகின்றது. அவ்வோதம் சிவாமமுறை ஒருகுதலாம் விருத்தாவலையில் பக் குவகத்தியோடு அது யாண்டும் விதிவிலக்கறித்து டெ க்கவும் டாத்தலம் வண்மை பூண்டமையால், வேத பாலதருணவலையைக் கட்டித் முதிர்ந்த விருத்தாவல் தையானது பக்குவகத்தியுற்ற காண்குருணத்தாரன் றி அதனை அவாயிய மற்றவருணத்தாரும் தத்தமக் கு வேண்டியவேண்டியவாறு முலவிதியோடெறிப் புறடைவிதியோடு, 'ஆட்பாலவர்க்குணும்வண்மை முமாதிமாண்புக்-கேட்பாணம்புலிணவிலக்கிளக்கெண் ண்டா' என்ற ஶ்ரீஞானசம்பந்தசுருதிமொழியவையு பேரின்பப்பயன் பெற்றுய்தற்குரியாகின்றார். சிவபிர ண்பெற்ற வேதபாலன் பாலாவலையில் மனுமுத லிய அரசாம் கைத்தாயர்கையில வளர்த்த தருண வலையில் வியாசர் குதர் முதலிய முனிவராம் தோ டுர் தோழமையுண்டு நிலவி, விருத்தாவலையில் மண் னர் முனிவர் கூட்டெல்லாமொழிந்து யாண்டும் நீக்

Puttoor—It is with feelings of deep regret that I have to announce the death of Mr. Ampalavaner Casinathar which took place at his residence at Puttoor on the evening of the 25th ultimo. He was very popular throughout the Division of Valikamam East and married a niece of the Maniyagar of that part of the Peninsula. He was very courteous, and generous to all who came in contact with him. He leaves behind him three sons, the eldest of whom is Mr. C. Muttukumaru, and a large circle of relations to whom his loss. At the time of his death he was 63 years of age. —Cor.

Administration Reports—We have to acknowledge with thanks the receipt from Government of the reports for 1893 of Mr. F. R. Ellis on Prisons, of Mr. Ivers on the Southern Province, of Mr. King on the North-Western Province of Mr. Fisher on the Province of Uva, of Mr. Nevill on the North-Central Province, of Mr. Hally on the Colombo Museum, and of the acting Solicitor-General and the crown counsels on Judicial Statistics.

CORRESPONDENCE.

RELIGIOUS TOLERATION.

The religious liberty which we all enjoy under the British rule may be said to be the essential trait of every judicious Government—and the reason is obvious. The duty of every man is to follow the dictates of his conscience; and to impose on him a duty to act contrariwise is not only unjust but cruel. Man being endowed with a faculty which we call conscience, to ask him, therefore, to pursue a course which his conscience would not point out to him as the right one, is monstrously absurd. To follow a course as the right one, I must in the first place know it as such, and feel it as such—without such a knowledge and feeling, it is altogether impossible with me to follow that course as the right one. To force me, therefore, to do a thing which is impossible with me, and as such beyond my power, is certainly unjust and tyrannous. Faith and belief cannot be moulded as we please; but these are the outcomes of the reasons that are placed before us, the standard of intelligence we are gifted with, and the circumstances we are pleased in. While these tell me that a certain creed is not the true one, I cannot for a moment believe the contrary; and if I am forced to do so I will only do it externally; i.e. I will only pretend to believe it. So that such a force, or in other words, denial of religious liberty is a fruitful source of hypocrisy and pretence which a judicious Government ought not to countenance at all, but, on the contrary, should endeavour, as far as it can, to put down such practices. It is therefore highly incumbent on every just and reasonable Government, not only to allow but to encourage every man to be advised by the dictates of his conscience; and this obligation which is so essential even in a secular point of view, applies with double force to religion. It is in religion, therefore, that religious toleration must be boldly advocated and the privilege of being true to his honest conviction must be freely granted to every man.

If we see things in their true light we shall find that Hinduism is the only religion that grants this privilege. It is one of the important features of that religion, that every man, whatever his religious belief may be, will be rewarded according to the merits of his deeds, if he be only true to his convictions. It is not to be understood by this, however, that all religions are true religions. Hinduism, though exceedingly tolerant, will not for a moment connive at such a statement. Hinduism may be found to declare in most unmistakable terms (1) that all religions are not true religions and (2) that every man will be rewarded according to the merits of his deeds. It will be interesting to see how these two statements are maintained and reconciled by that religion.

(I) Religion is our guide to Heaven, and without this guide we can never expect to reach that goal; the Divine Providence was therefore graciously disposed to grant a religion whereby we may be enabled to approach that goal; and that Providence therefore would not have given us the several religions which are conflicting with each other for the same purpose. God being immutable in nature the Heaven wherein we enjoy Him will be equally immutable, and our path to that Heaven must likewise be immutable. Hence it is apparent that the several religions on the face of the earth which are at broad variance with each other cannot all be our guide to Heaven. It has also to be observed that it is only through the true religion we can have a correct idea of God, and without this correct idea—or with the erroneous ideas inculcated by false religions—we cannot expect to be fit subjects for the Heavenly enjoyments. (This

arguments can only be best understood by forming an idea of what true salvation is—of which we shall speak on another occasion.) At any rate if we consider for a moment, the wide gulf that exists between God and man and the inherent weakness of the latter that disables him to approach the former without his help, it would be apparent that the bliss of Heavenly enjoyment can only be secured by the means provided for by the all merciful God, i.e. the true religion. So far as regards the first statement. Let us now turn to the second statement.

(II) We see that men do not all follow the same religion, and this state of things is not intentional on their part. They follow different creeds and entertain different opinions in consequence of a natural order of things, which is beyond their power and control. Men are not all of the same spirit or of the same mental capacity, and the intelligence they are gifted with varies to a considerable extent both in quality and quantity, and this, I should say, is the secret of the difference of opinion that is generally found among them. The family in which a man is born and the circumstances under which he is placed greatly, if not wholly, contribute to the formation of his ideas and opinions, and this is the reason why the same religion—I mean the true religion—is not followed by all alike. It is therefore clear that men follow different religions owing to a natural order of things, and they cannot be punished, therefore, and that too by a God who Himself decreed that order. All that is expected of man is that he should do what is right according to the standard of knowledge he is endowed with; and it is most unreasonable to punish him for following what in his opinion was the right course.

It has again to be observed that religions worshipped in whatever form or manner it may be, is wholly intended to God; and if any object is paid such a worship it is with a *bona fide* belief that the object is the true God; so that it is evidently a worship to the true God combined with a certain amount of misunderstanding. In any case the Divine Providence is worshipped by the people of all creeds, but in wrong places and under wrong forms by those of the false creeds. That therefore God will punish the followers of the false creeds on the plea that they did not serve Him at all is inconsistent with Divine justice.

To punish them again for their mistaken ideas is equally unjust. Punishment can only be meted out when one commits an act with a knowledge that that act is an offence. Here the ideas held by the followers of the different creeds are honest and conscientious and they are in their opinion correct and true ideas. To punish them for adhering to what in their opinion is not only true but proceeded from God directly would certainly be unjust.

It is thus far clear that the followers of the different creeds cannot be punished on account of their respective faith, and it is equally true that all the religions on the face of the earth cannot be our means for the true salvation. These two stern facts may be found satisfactorily reconciled in Hinduism; for, according to the tenets of that religion true salvation can only be attained through Hinduism, while the followers of the other creeds will be rewarded according to the merits of their deeds and will ultimately be led to embrace the Hindu religion. This spirit of Hinduism seems to have been greatly misunderstood and misrepresented by some as if it laid down that every religion is a path to Heaven. This is far from the true spirit of Hinduism as we have already explained.

It is indeed an unpardonable blasphemy to say that God will punish us for following the dictates of our conscience, and the force of this argument has of late so much affected the hearts of the non-Hindus that it has wrought out a change in their opinion. They are now willing to grant that every man, whatever his creed or faith may be, will be entitled to salvation if he is only true to his convictions. But this I should say is not compatible with the spirit of religion. If a conscientious walk of life alone is sufficient for true salvation there is no need for a religion, and all our anxiety to propagate our faith is useless and unnecessary; it will besides launch us into an anomalous conclusion that believers and unbelievers will be equally saved and admitted into Heaven. Hinduism, however does not promise the true Heaven to non-Hindus whose honest career will only entitle them to grades lower than true Heaven, and will ultimately lead them to Hinduism. This forebodes the theories of Transmigration and Karma which are quite unknown to the non-Hindu systems.

The Hindu Theory, therefore that every man will be rewarded according to the merits of his deeds appears to be just, and equitable to all intents and purposes, and this we find is confirmed by our experience. While in this world we find that people of every creed are more or less rewarded according to the merits or demerits of their deeds we find no reason to doubt the same course being adopted in the world expected also.

And we have a practical lesson to learn from this. This equitable policy of religious toleration must recommend itself particularly to the promoters of the different creeds; and they should not in their endeavours to advance their respective cause encroach upon the rights and liberties of each other. We find that the various Governments on the face of the earth take particular care not to encroach upon the liberties of each other and they are extremely anxious to rule in harmony. But it is saddening to find that our religious sectarians should clash in with each other and shew much of intolerant spirit. They may do all in their power to promote their respective cause but all what I say is that they should not have recourse to undue means which may tend to interfere with the religious freedom of any man.

K. D.

EXTRACTS.

HINDUISM AS A RELIGION.

The paper read by Swami Vivekananda at Chicago before the PARLIAMENT OF RELIGIONS.

(continued from our last issue)

RECALLING THE PAST.

This is direct and demonstrative evidence. Verification is the perfect proof of a theory, and here is the challenge thrown to the world by our Rishis. We have discovered the secrets by which the very depths of the ocean of memory can be stirred up—follow them and you will get a complete reminiscence of your past life.

So then the Hindu believes that he is a spirit. Him the sword cannot pierce, him the fire cannot burn, him the water cannot melt, him the air cannot dry. The Hindu believes that every soul is a circle whose circumference is nowhere but whose centre is located in a body, and that death means the change of this centre from body to body. Nor is the soul bound by the conditions of matter. In its very essence it is free, unbound, holy, and pure, and perfect. But somehow or other it has got itself tied closely to matter, and thinks of itself as matter.

Why should the free, perfect, and pure being be thus under the thralldom of matter? How can the perfect soul be deluded into the belief that he is imperfect? We have been told that the Hindus shirk the question and say that no such question can be there. Some thinkers want to answer the question by the supposing of one or more quasi perfect beings, and use big technical names to fill up the gap. But naming is not explaining. The question remains the same. How can the perfect become the quasi perfect; how can the pure, the absolute, change even a microscopically small part of its nature? The Hindu is sincere. He does not want to take shelter under sophistry. He is brave enough to face the question in a manly fashion. And his answer is, "I do not know." I do not know how the perfect being, the soul came to think of itself as imperfect, as joined and conditioned by matter. But the fact is a fact for all that. It is a fact in everybody's consciousness that he thinks of himself as the body. We do not attempt to explain why I am, why my soul is, in this body.

SOUL IS ETERNAL.

Well, then the human soul is eternal and immortal, perfect and infinite, and death means only a change of centre from one body to another. The present is determined by our past actions, and the future will be by the present. The soul will go on evolving up or reverting back from birth to birth and death to death. It is like a tiny boat in a tempest, raised one moment on the foaming crest of a billow and dashed down into a yawning chasm the next, rolling to and fro at the mercy of good and bad actions—a powerless, helpless wreck in an ever-raging, ever-rushing, uncompromising current of cause and effect; a little moth placed under the wheel of causation which rolls on, crushing everything in its way, and waits not for the widow's tears or the orphan's cry.

The heart sinks at this idea, yet such is the law of nature. Is there no hope? Is there no escape? The cry that went up from the bottom of the heart of despair reached the throne of mercy and words of hope and consolation came down and inspired a Vedic sage, and he stood up before the world and in trumpet voice proclaimed the glad tidings to the world: "Hear, ye children of immortal bliss, even ye that reside in higher spheres, I have found the ancient One, who is beyond all darkness, all delusion, and knowing Him alone you shall be saved from death again." "Children of immortal bliss," what a sweet, what a hopeful name—Allow me to call you, brethren, by that sweet name—heirs of immortal bliss—yes, the Hindu refuses to call you sinners.

(to be continued)